

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Q.**, zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 1. 2019, č. j. 15 A 98/2016 - 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 2. 5. 2016, č. j. MV-140585-5/SO-2013, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 10. 2013, č. j. OAM-39799-16/DP-2013, kterým byla podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, neboť v roce 2012 opakovaně porušil povinnost stanovenou tímto zákonem.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který rozsudkem ze dne 30. 1. 2019, č. j. 15 A 98/2016 - 58, zrušil rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[3] Podle názoru krajského soudu žalovaná nevyhodnotila správně přiměřenost dopadů rozhodnutí o nevyhovění žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Přestupky spočívající v nepředložení dokladu o zdravotním pojištění, kterých se žalobce, jenž však byl řádně zdravotně pojištěný, dopustil, představují zcela marginální provinění a jsou v naprostém nepoměru vůči následkům zamítavého rozhodnutí o předmětné žádosti žalobce do jeho soukromého a rodinného života. V posuzované věci je tedy zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání zjevně nepřiměřené k druhu a závažnosti protiprávního jednání žalobce, délce jeho pobytu na území České republiky, jakož i k jeho rodinným vazbám a ekonomickým poměrům, které zde má. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud pro nezákonnost zrušil jak rozhodnutí žalované, tak i správního orgánu I. stupně.

III.

[4] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka nesouhlasila s názorem krajského soudu, že zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je zjevně nepřiměřené k druhu a závažnosti protiprávního jednání žalobce, délce jeho pobytu na území České republiky, jakož i k jeho rodinným vazbám a ekonomickým poměrům, které zde má. Poukázala na skutečnost, že žalobce se přestupků podle § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců spočívajících v tom, že při pobytové kontrole podle § 103 písm. r) téhož zákona nepředložil doklad o cestovním zdravotním pojištění podle § 180i nebo 180j uvedeného zákona, dopouštěl opakovaně, konkrétně ve dnech 19. 3. 2012, 7. 4. 2012, 5. 5. 2012, 9. 7. 2012, 12. 8. 2012 a 3. 11. 2012. Stěžovatelka je toho názoru, že se jedná o nezanedbatelný počet spáchaných přestupků a na opakované páchaní identického přestupku je třeba pohlížet jako na přitěžující okolnost. Žalobce si musel být vědom skutečnosti, že neplní povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců a tím se vystavuje možnosti neprodloužení doby platnosti, resp. nevydání povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce byl v období 9 měsíců 6x pravomocně uznán vinným za spáchaní přestupku, čímž dal zcela jednoznačně najevo svou vůli nerespektovat právní řád České republiky.

[6] K poukazu krajského soudu na pevnou vazbu žalobce na jeho otce, který pobývá na území České republiky již od roku 2007, stěžovatelka uvedla, že v předmětném řízení byl zkoumán dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, nikoliv jeho otce. Stěžovatelka v této souvislosti konstatovala, že otec žalobce je dospělou, práceschopnou osobou a jeho pobytové oprávnění není nijak vázáno na osobu žalobce. V období od roku 2007 do roku 2012 pobýval otec žalobce na území České republiky sám. Žalobce pak kromě obecného tvrzení o blízkém vztahu s otcem neuváděl žádné konkrétní dopady, které by odloučení od otce mělo na jeho osobu. Ve vztahu k ekonomickým poměrům žalobce stěžovatelka uvedla, že jeho rodina ve Vietnamu není odkázána pouze na finanční výpomoc žalobce, neboť jak vyplývá z jeho vyjádření, rodinu finančně podporuje především jeho otec a sám žalobce začal podnikat, aby otci v tomto směru vypomohl.

[7] Stěžovatelka závěrem konstatovala, že v posuzovaném případě jednoznačně převážil zájem České republiky na dodržování právních předpisů nad soukromým zájmem žalobce na pobyt na jejím území. Stěžovatelka dále poukázala na skutečnost, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, takové právo mají pouze občané České republiky podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Česká republika jako suverénní stát stanoví podmínky, za kterých připustí pobyt cizích státních příslušníků na svém území s ohledem na veřejný zájem a pořádek. Veřejným zájmem bezpochyby je, aby na území státu pobývali cizinci, kteří dodržují právní řád České republiky. V případě žalobce

pokračování

přítom bylo prokázáno, že se dlouhodobě a opakovaně dopouštěl přestupků podle § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců. V posuzovaném případě správní orgány vyhodnotily přiměřenost dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce správně a nepochybily, když dospěly k závěru, že dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života bude přiměřený důvodu pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Stěžovatelka se proto neztotožnila s právním názorem krajského soudu, že její rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, je nezákonné.

[8] Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Jelikož stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[12] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatelka se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost.

[13] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatelky s názorem krajského soudu, že správní orgány nesprávně posoudily přiměřenost zásahu žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

[14] Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny od 7. 3. 2012 do 13. 8. 2013. Dne 31. 7. 2013 požádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. V průběhu řízení si správní orgán I. stupně opatřil kopie pokutových bloků, z nichž bylo zjištěno, že žalobci byla dne 19. 3. 2012 uložena pokuta 100 Kč, dne 7. 4. 2012 pokuta 200 Kč, dne 5. 5. 2012 pokuta 100 Kč, dne 9. 7. 2012 pokuta 100 Kč, dne 12. 8. 2012 pokuta 200 Kč a dne 3. 11. 2012 pokuta 200 Kč. Všechny tyto pokuty byly žalobci

uloženy za spáchání přestupků podle § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců spočívajících v tom, že při pobytové kontrole podle § 103 písm. r) téhož zákona nepředložil doklad o cestovním zdravotním pojištění. S poukazem na opakované porušení zákonné povinnosti žalobcem, správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 19. 10. 2013 zamítl jeho žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 1. 11. 2013, které bylo doplněno podáním ze dne 4. 11. 2013. K doplnění odvolání žalobce doložil potvrzení o rodině žijící v chudobě ze dne 30. 10. 2013, které vydal Obecní národní výbor v Nam Loi a v němž se uvádí, že matka a sourozenci žalobce byli v období let 2012 a 2013 uznáni jako občané žijící v chudobě. Dále žalobce předložil smlouvu o zdravotním pojištění cizinců ze dne 15. 2. 2012, ze které plyne, že žalobce byl pojištěn od 20. 2. 2012 do 20. 2. 2013 u společnosti VICTORIA VOLKSBANKEN pojišťovna, a.s. Následně vydala stěžovatelka žalobou napadené rozhodnutí, jímž zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[15] Podle § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců *cizinec se dopustí přestupku tím, že nesplní povinnost podle § 103 písm. b), d), e), r) nebo v rozporu s § 103 písm. c) uvede v řízení podle tohoto zákona nepravdivé nebo neúplné údaje.*

[16] Podle § 103 písm. r) téhož zákona *cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen předložit při pobytové kontrole doklad o cestovním zdravotním pojištění podle § 180i nebo § 180j; to neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.*

[17] Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.*

[18] Podle § 56 odst. 2 téhož zákona *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže a) nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174), nebo b) v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem, za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.*

[19] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jebož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

[20] V nyní posuzované věci je nesporné, že v roce 2012 se žalobce dopustil celkem šesti přestupků podle § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců spočívajících v tom, že při pobytové kontrole podle § 103 písm. r) téhož zákona nepředložil doklad o cestovním zdravotním pojištění. Je rovněž nesporné, že v předmětné době byl zdravotně pojištěn. Zdejší soud se ztotožňuje s krajským soudem, že společenská nebezpečnost žalobcem spáchaných přestupků byla velmi nízká, čemuž odpovídá i výše uložených pokut v rozmezí od 100 do 200 Kč, přičemž celkový součet takto uložených pokut činí pouhých 900 Kč. Byť se žalobce uvedeného protiprávního jednání dopustil opakovaně, jeho závažnost byla zanedbatelná zejména s ohledem na to, že žalobce byl zdravotně pojištěn, a proto nemohlo dojít k poškození

pokračování

provozovatelů zdravotních zařízení v souvislosti s poskytnutím zdravotní péče žalobci. Posledního přestupku se žalobce navíc dopustil dne 3. 11. 2012, přičemž rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 19. 10. 2013 a žalobou napadené rozhodnutí stěžovatelky dne 2. 5. 2016. Z uvedeného časového odstupu lze dovodit, že se žalobce z uložených sankcí poučil a začal respektovat zákonem stanovené povinnosti. Je třeba rovněž uvést, že žalobce na území České republiky legálně pobýval již od března 2012 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Důvodem udělení tohoto pobytového oprávnění byla skutečnost, že zde již od roku 2007 žije jeho otec, se kterým žalobce v rozhodné době sdílel společnou domácnost. Žalobce tedy má na území České republiky vytvořené funkční rodinné vazby. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce společně se svým otcem finančně podporují zbytek rodiny (matka a dvě sestry), jenž žije ve Vietnamu podle úředního potvrzení v chudobě. Neudělením pobytového oprávnění žalobci tak může dojít k významnému negativnímu zásahu do jeho finanční situace a tím i jeho rodiny ve Vietnamu. S ohledem na uvedené skutečnosti krajský soud zcela správně dovodil, že dopady rozhodnutí o neudělení povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce nejsou přiměřené závažnosti a druhu jeho protiprávního jednání. S tímto posouzením musí zdejší soud souhlasit a dát krajskému soudu za pravdu, neboť přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života podle § 174a zákona o pobytu cizinců byla správními orgány posouzena nesprávně.

[21] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu